

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Koło, dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kole I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Konrad Łęgoszewski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Ziólkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2020 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.

przeciwko M. R.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. R. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 733,12 (siedemset trzydzieści trzy 12/100) złotych wraz z odsetkami równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 18 czerwca 2019 r. do dnia 14 grudnia 2020 r. Zasądzoną kwotę rozkłada na 5 miesięcznych rat, przy czym 4 raty w kwotach po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych miesięcznie, a 5 rata w kwocie 133,12 (sto trzydzieści trzy 12/100) złotych powiększona o opisane wyżej odsetki – raty płatne do dnia 30 każdego miesiąca poczynając od grudnia 2020 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie przekroczenia terminu płatności którejkolwiek z rat, z tym zastrzeżeniem, iż nie spłacenie trzech kolejnych rat powoduje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty z należnymi odsetkami liczonymi od dnia jej wymagalności.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. **Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.**

Konrad Łęgoszewski

Sygn. akt I C 751/20

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2019 roku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego M. R. łącznie kwoty 3.131,69 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 18 czerwca 2019 r. od dnia zapłaty liczonymi od kwoty 3.063,82 zł oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 35,42 zł i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 32,45 zł oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 3.000 zł zawartej na okres 920 dni, która miała być zwrócona 30 miesięcznych ratach. Pozwany był zobowiązany do zwrotu oprócz całkowitej kwoty pożyczki opłaty przygotowawczej w kwocie 450 zł i opłaty administracyjnej w kwocie 2.550 zł. Według powódki opłaty te nie są nadmiernie wygórowane i odpowiadają rzeczywiście ponoszonym kosztom. Pozwany nie zapłacił w

terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat, w związku z czym umowa pożyczki została wypowiedziana, a wcześniej pozwany został wezwany do zapłaty zaległych rat. Powódka wezwała ponownie pozwanego do zapłaty zobowiązania pismem z dnia 17 czerwca 2019 r. jednocześnie kapitalizując odsetki umowne i karne na dzień wysłania tego wezwania. Na żadaną kwotę składają się: należność główna – 1.565,48 zł z opłatą przygotowawczą – 223,34 zł i opłatą administracyjną – 1.275 zł (łącznie 3.063,82 zł), skapitalizowane odsetki umowne – 35,42 zł i skapitalizowane odsetki karne – 32,45zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 10 stycznia 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1842753/19 uwzględnił powództwo w całości. W przepisany terminie pozwany złożył skutecznie sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w części to jest ponad kwotę zaległego kapitału o odsetek. W uzasadnieniu podniósł, że opłata przygotowawcza i opłata administracyjna stanowią niedozwolone klauzule umowne.

W odpowiedzi na powyższe w piśmie z dnia 29 października 2020 r. powódka podniosła, że pozwany dokonał wpłat w łącznej wysokości 3.145,74 zł. Jednocześnie podniosła, że przed podpisaniem umowy przedstawiła pozwanemu formularz informacyjny dotyczący umowy, aby pozwany mógł zapoznać się, jakie kwoty będzie musiał ponieść.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 października 2017 roku pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., a pozwanym M. R. zawarta została umowa o pożyczki o numerze (...), na podstawie której Spółka - w ramach prowadzonej działalności - udzieliła pozwanemu pożyczki gotówkowej w kwocie 3.000 zł na okres od dnia 17 października 2017 roku do dnia 24 kwietnia 2020 roku włącznie. Pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w 30 równych miesięcznych ratach w kwotach po 209,29 zł, płatnych do dnia 24 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od dnia listopada 2017 roku. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego została określona na 6.278,86 zł i złożyły się na nią: 3.000 zł – całkowita kwota pożyczki, 278,86 zł – odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy, 450 zł – opłata przygotowawcza za rozpatrzenie wniosku, ocenę zdolności kredytowej, przygotowanie, doręczenie i podpisanie umowy oraz 2.550 zł – opłata administracyjna za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, utrzymywanie baz danych, koszty operacyjne.

W dniu 18 października 2017 r. pozwany pobrał kwotę 3.500 zł.

/dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 35, dowód wypłaty – k. 36, formularz informacyjny – k. 42/

Na poczet zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki pozwany wpłacił 15 rat w sumie kwotę 3.145,74 zł, która została zarachowana w sposób następujący: 1.434,52 zł – spłata kapitału, 226,66 zł – spłata opłaty przygotowawczej, 1.275 zł – spłata opłaty administracyjnej, 204,83 zł – spłata odsetek umownych, 4,73 zł – spłata odsetek karnych.

/dowód: rozliczenie spłat – k. 37/

W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z obowiązku terminowej spłaty rat pożyczki, pismem z dnia 26 marca 2019 roku, została on wezwany do zapłaty zaległości w terminie 7 dni.

/dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 38/

Pismem z dnia 4 czerwca 2019 roku powódka wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki nr (...) i wezwała do zapłaty kwoty 3.116,41 zł w terminie 7 dni. Pismem z dnia 17 czerwca 2019 r. powódka ostatecznie wezwała pozwanego do zapłaty kwoty pożyczki w związku z jej wypowiedzeniem i postawieniem całej kwoty w stan natychmiastowej wymagalności.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 38, wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem doręczenia – k. 39, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 41/

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę roszczenia powoda stanowi art. 720 § 1 k.p.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez pozwanego z powódką umowy pożyczki o numerze nr (...), na podstawie której otrzymał do dyspozycji kwotę 3.000 złotych. Bezsporna była również okoliczność, że pozwany na poczet zadłużenia wpłacił w sumie 3.145,74 zł, co odpowiada w istocie 15 ratom i zaprzestał dalszych spłat. W toku postępowania pozwany nie kwestionował istnienia długu. Podniósł jedynie, że ustalone w umowie opłaty przygotowawcza w wysokości 450 zł i opłata administracyjna w kwocie 2.550 zł stanowią w istocie niedozwolone klauzule umowne, gdyż nie były indywidualnie uzgodnione, a ponadto ich wysokości w stosunku do kwoty pożyczki są nadmierne.

Wobec zaprzestania dokonywania przez pozwanego spłat pożyczkodawca – zgodnie z § 6 ust. 10 umowy – miał prawo wypowiedzenia umowy niemniej z uwagi na upływ czasu na jaki umowa była zawarta (24 kwietnia 2020 r.) okoliczność ta nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tym bardziej, że pozwany nie kwestionował wprost wypowiedzenia umowy.

W związku z tym należało przede wszystkim rozważyć zarzut czy postanowienia umowne ustalające opłatę przygotowawczą w kwocie 450 zł i opłatę administracyjną w kwocie 2.550 zł stanowią niedozwolone klauzule umowne.

W ocenie Sądu, przewidziane w umowie pożyczki wspomniane opłaty budzą poważne zastrzeżenia i wymagają ingerencji w treść stosunku prawnego.

Powód jest profesjonalnym podmiotem, którego działalność polega na udzielaniu pożyczek. Przy zawieraniu tego typu umów pożyczkodawca posługuje się gotowymi wzorcami umownymi. Pozwany M. R. zawarł natomiast umowę pożyczki jako konsument w rozumieniu art. 22¹ k.c., tj. osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej z przedsiębiorcą bezpośrednio niezwiązaną z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.p.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przy czym niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Klauzule niedozwolone (abuzywne) kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, skutkując rażącym naruszeniem jego interesów.

Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien on wyrażać się między innymi niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji oraz rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są więc działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Są to działania nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające w sposób negatywny od przyjętych standardów postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.08.2011 r., VI ACa 262/11). Z kolei „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na

nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2005 r., I CK 832/2004, z 3 lutego 2006 r., I CK 297/2005 oraz z 13 października 2010 r., I CSK 694/2009; J. Gudowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, 2013). Ocena nieuczciwego charakteru postanowienia umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej wymaga zweryfikowania „przyzwoitości” danej klauzuli – należy ustalić, jak wyglądałaby sytuacja konsumenta w jej braku. Jeżeli byłby on w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia nie było, należy przyjąć, iż ma ona charakter nieuczciwy. To konsument bowiem powinien być głównym beneficjentem rywalizacji między przedsiębiorcami (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 grudnia 2015 roku, III Ca 1850/15). Z kolei za „nieuzgodnione z konsumentem indywidualnie postanowienia umowy” należy traktować te, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności dotyczy to postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego przez przedsiębiorcę. Pojęcie „głównych świadczeń stron” winno być natomiast interpretowane wąsko w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy (por. wyrok SN z dnia 8 czerwca 2004 roku, sygn. I CK 635/03). Na gruncie umowy pożyczki świadczeniem głównym jest wyłącznie kwota pożyczki. Typowym wynagrodzeniem dla pożyczkodawcy z tytułu korzystania z jego kapitału są zaś odsetki (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 lipca 2019 roku, sygn. III Ca 630/19). Pozostałe świadczenia mają charakter świadczeń ubocznych. Z pewnością ustalone w umowie opłaty o charakterze prowizyjnym nie należą do istoty umowy pożyczki.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że bez wątplenia nałożenie na konsumenta obowiązku poniesienia dodatkowych opłat w łącznej wysokości 3.000 zł (sytuacji, gdy otrzymał on do dyspozycji środki w tożsamej wysokości) stanowi klauzulę niedozwoloną, gdyż jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, godzi w równowagę kontraktową stosunku prawnego i rażąco narusza interesy konsumenta jako słabszej strony stosunku cywilnoprawnego. Ponadto – wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi – powódka nie wykazała, że konieczność poniesienia tych opłat została z pozwanym uzgodniona indywidualnie. Powódka wskazała, że na koszt opłaty przygotowawczej składa się prowizja dla agenta pośredniczącego w zawarciu umowy (300 zł) i ocenę zdolności kredytowej oraz przygotowanie umowy (150 zł), zaś na koszt opłaty administracyjnej w wysokości 2.550 zł: koszty operacyjne (2.500 zł) i koszty ryzyka (1.050 zł).

Należy podkreślić, że w umowie pożyczki mogły być zawarte opłaty związane z zawarciem umowy czy jej obsługą, ale opłaty tego typu winny zostać ustalone na rozsądnym poziomie. Ich łączna wysokość (3.000 zł), w porównaniu do kwoty pożyczki (też 3.000 zł), w ocenie Sądu nie ma racjonalnego uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z rzeczywiście poniesionymi przez pożyczkodawcę wydatkami. Ustalenie ich wysokości na poziomie porównywalnym z wysokością środków pieniężnych, które pożyczkodawca udostępnił pozwanemu na podstawie umowy pożyczki, narusza zasady współżycia społecznego. Zasada swobody umów, wyrażona w art. 353¹ k.c., nie oznacza bowiem, że przedsiębiorca udzielający pożyczki może w sposób zupełnie dowolny kształtować prawa i obowiązki swojego kontrahenta oznaczone w umowie zawartej poprzez zastosowanie gotowego wzorca umownego, narzucając - przy wykorzystaniu swojej silniejszej pozycji – postanowienia umowne, które będą rażąco niekorzystne dla konsumenta (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 grudnia 2015 roku, III Ca 1850/15). Ukształtowanie wynagrodzenia należnego pożyczkodawcy w oparciu o ustanowienie tych opłat w wysokości 3.000 zł jest również sprzeczne z art. 359 § 2¹ k.c. wskazującym na wysokość odsetek maksymalnych, albowiem stanowi próbę ukrycia rzeczywistego oprocentowania pożyczki. Zobowiązaniu do zapłaty opłat przygotowawczej i administracyjnej nie odpowiadało bowiem żadne inne zobowiązanie pożyczkodawcy, jak tylko oddanie kapitału do dyspozycji pozwanego. Powinnością powódki było udowodnienie, że kwoty składające się na te opłaty obciążające pożyczkobiorcę były rzeczywistymi kosztami obsługi umowy, nie zaś dowolnie ustalonymi należnościami stanowiącymi w istocie ukryte oprocentowanie (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 grudnia 2015 roku, III Ca 1850/15). Nie jest przy tym istotne, że opłatom nadano cechę samodzielności i zostały ona wskazane w postaci kwotowej należnych za cały okres umowy, a nie przez określenie stopy procentowej. Zawarte w umowie zapisy dotyczące tych opłat, w ocenie Sądu, miały zapewnić pożyczkodawcy wyłącznie dodatkowe źródło dochodu i przysporzyć korzyści. Także podane przez powódkę poszczególne składniki tych opłat, a zwłaszcza ich wysokości, budzą poważne zastrzeżenia, w szczególności koszty przygotowania umowy czy tzw. koszty operacyjne i tzw. koszty ryzyka.

Reasumując, postanowienia umowy co do konieczności poniesienia przez pozwanego opłaty przygotowawczej i opłaty administracyjnej doprowadziły do zachwiania ekwiwalentności świadczeń stron, przysparzając pożyczkodawcy niewspółmiernych i nieuzasadnionych korzyści.

W ocenie Sądu maksymalna wysokość tych opłat (kosztów pozaodsetkowych) winna zostać ukształtowana w realiach sprawy maksymalnie na poziomie 20% w stosunku do opłaty wskazanej w umowie pożyczki, a więc kwotę 600 zł (tj. $3.000 \text{ zł} \times 20\% = 600 \text{ zł}$) biorąc pod uwagę uwarunkowania tej sprawy, w szczególności kwotę pożyczki oraz czas trwania umowy.

Suma tych opłat i odsetek wynosi łącznie 878,86 zł (600 zł + 278,86 zł), co w efekcie stanowi 29% kwoty udzielonej pożyczki. Jest więc to kwota i tak znaczna biorąc pod uwagę kwotę pożyczki. Ustalona kwota 600 zł z tytułu opłat z pewnością pokrywa wszelkie koszty pożyczkodawcy związane z zawarciem i obsługą tej umowy pożyczki.

Umowa pożyczki o numerze (...) została zawarta w dniu 17 października 2017 roku. Pozwany zobowiązał się w niej do spłaty zadłużenia w 30 miesięcznych ratach. Do dnia wyrokowania wymagalna była już cała kwota pożyczki, gdyż umowa została wypowiedziana (co nie było kwestionowane), a nadto upłynął już okres na jaki została zawarta.

Łączna kwota do spłaty według postanowień umowy wynosiła 6.278,86 zł i złożyły się na nią: 3.000 zł – kapitał, 3.000 zł - koszty pozaodsetkowe (450 zł – opłata przygotowawcza i 2.550 zł – opłata administracyjna), 278,86 zł – odsetki.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego pozwany spłacił tytułem opłaty przygotowawczej 226,66 zł i opłaty administracyjnej 1.275 zł (łącznie 1.501,66 zł). W tym zakresie po jego stronie powstała więc nadpłata w wysokości 901,66 zł. Pozwany spłacił również kwotę 1.434,52 zł z kwoty 3.000 zł kapitału pożyczki, a zatem do zapłaty z tego tytułu pozostało 1.565,48 zł. Ostatecznie na poczet wymagalnych dotychczas odsetek w łącznej wysokości 278,86 zł pozwany wpłacił kwotę 204,83 zł, a więc do zapłaty z tego tytułu pozostało więc 74,03 zł.

Poza tym należało obliczyć, jaką część każdej z 30 rat stanowią opisywane opłaty w ustalonej przez Sąd (obniżonej) wysokości, a zatem $600 \text{ zł} : 30 \text{ rat} = 20 \text{ złotych}$, przy czym proporcjonalnie opłata przygotowawcza to 3 złote, a opłata administracyjna to 17 złotych. Inaczej mówiąc kwota raty z 209,29 zł, uległaby zmniejszeniu do kwoty 129,29 złotych.

W obliczu uznania kosztów pozaodsetkowych ponad kwotę 600 zł za nienależne, całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego z tytułu zaciągniętej pożyczki wynosi 3.878,86 złotych, a pozwany do tej pory spłacił zadłużenie łącznie w kwocie 3.145,74 zł. Różnica między tymi kwotami to 733,12 złotych. Ta właśnie kwota pozostała do zapłaty, gdyż odsetki karne (4,73 zł) Sąd również zaliczył na poczet spłaty skoro w przypadku ustalenia raty na kwotę 129,29 zł pozwany spłacił ponad 24 raty, więc nie było podstaw do naliczenia odsetek karnych w terminach wskazanych przez powódkę w rozliczeniu spłaty pożyczki.

Mając na uwadze powyższe Sąd, w punkcie I sentencji wyroku, zasądził od pozwanego M. R. na rzecz powódki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 733,12 złotych. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2019 r., tj. od następnego dnia po skapitalizowaniu odsetek do dnia 14 grudnia 2020 roku, tj. do dnia wyrokowania, albowiem zasądzoną kwotę Sąd rozłożył na raty.

W toku postępowania pozwany wniósł o rozłożenie zasądzzonego roszczenia na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powołana regulacja daje sądowi uprawnienie do dostosowania treści sentencji orzeczenia do sytuacji ekonomiczno-finansowej dłużnika. Pod pojęciem „szczególnie uzasadnionych przypadków” rozumieć należy okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, a przede wszystkim jego sytuację majątkową, finansową i rodzinną, które powodują nierealnym spełnienie przez niego zasądzzonego świadczenia od razu i w pełnej wysokości.

Rozłożenie na raty zadłużenia pozwanego M. R., z uwagi na jego sytuację finansową, rodzinną i zdrowotną, było konieczne i uzasadnione. Rozłożenie należności na raty czyni przy tym realną spłatę zadłużenia. W przeciwnym razie wierzyciel byłby zmuszony do wystąpienia na drogę postępowania egzekucyjnego. Z drugiej strony krótki okres rat pozwoli realnie zaspokoić powódkę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd rozłożył kwotę zasądzoną na rzecz powoda na 4 miesięczne raty, w tym 4 raty w kwotach po 150 zł każda, a ostatnia 5 rata ma charakter wyrównawczy i wynosi 133,12 zł oraz obejmuje ponadto odsetki umowne w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 733,12 zł, raty płatne do dnia 30 każdego miesiąca poczynając od grudnia 2020 r. tym zastrzeżeniem, że opóźnienie w spłacie trzech kolejnych rat powoduje natychmiastową wymagalność całej niespłaconej kwoty wraz z odsetkami liczonymi od dnia jej wymagalności

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić, co znalazło swoje odzwierciedlenie w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono, w punkcie III sentencji, na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W realiach sprawy powódka wygrała proces jedynie w ok. 23 %, a biorąc nadto pod uwagę sytuację materialną pozwanego Sąd zdecydował odstąpić od obciążania go częścią obciążających kosztów procesu.

Konrad Łęgoszewski/